

Пам'яті дорогої вчительки

Ірина СТАСЮК

Втрачати дорогих людей завжди тяжко. Непросто змиритися з думкою, що більше ніколи не побачиш, не почуєш знайомий голос, не зустрінеш. Особливо боляче, коли така втрата дуже рання, так би мовити, неочікувана.

У п'ятницю, 28 січня, чимало мешканців нашого міста були прикро вражені новиною про смерть **КУХТИ Наталії Терентіївни**. Ця жінка залишила помітний слід у душах своїх учнів, колег, рідних, друзів.

Я не пам'ятаю першу зустріч з Наталією Терентіївною. Мабуть, це було в класі шостому на уроці біології. Тоді я ще не знала, наскільки рідними та важливими стають для учнів їхні вчителі. Особливо такі, як Наталія Терентіївна, адже кожна зустріч із цією людиною дарувала не лише нові знання, а й частинку її

серця, усмішку, добро, котре вона насаджувала у вихованцях. Тепер з теплом згадую свою вчительку. Впевнена, що вона по-справжньому любила учнів, адже їхня доля для Наталії Терентіївни завжди була небайдужа. Вчителька ніколи не від-

мовляла у щирій розмові чи пораді. У мене назавжди залишаться спогади про її підтримку перед різними конкурсами чи олімпіадами. Слова Наталії Терентіївни вселяли віру, переконували, що, працюючи над собою, зможу не лише перемогти в чергових учнівських змаганнях, а й досягнути всіх життєвих цілей. Коли відчувала спокій та впевненість вчительки, одразу ставало легше й собі.

Найважливіше, чого навчала Наталія Терентіївна учнів – це розуміння життя. Її історії, розповіді про власний досвід були дуже цінними. Змушували задуматися, комусь радили як вчинити, від чогось застерігали.

Вірю, що ця мудра, добра та чуйна людина залишиться світлим спогадом усім нам, адже пам'ятати – це єдине, чим можемо віддячити за те прекрасне, що вона залишила після себе. ■